

Mijn
Liefsste Boek.

4/5
-1/5

kw xkw 2281

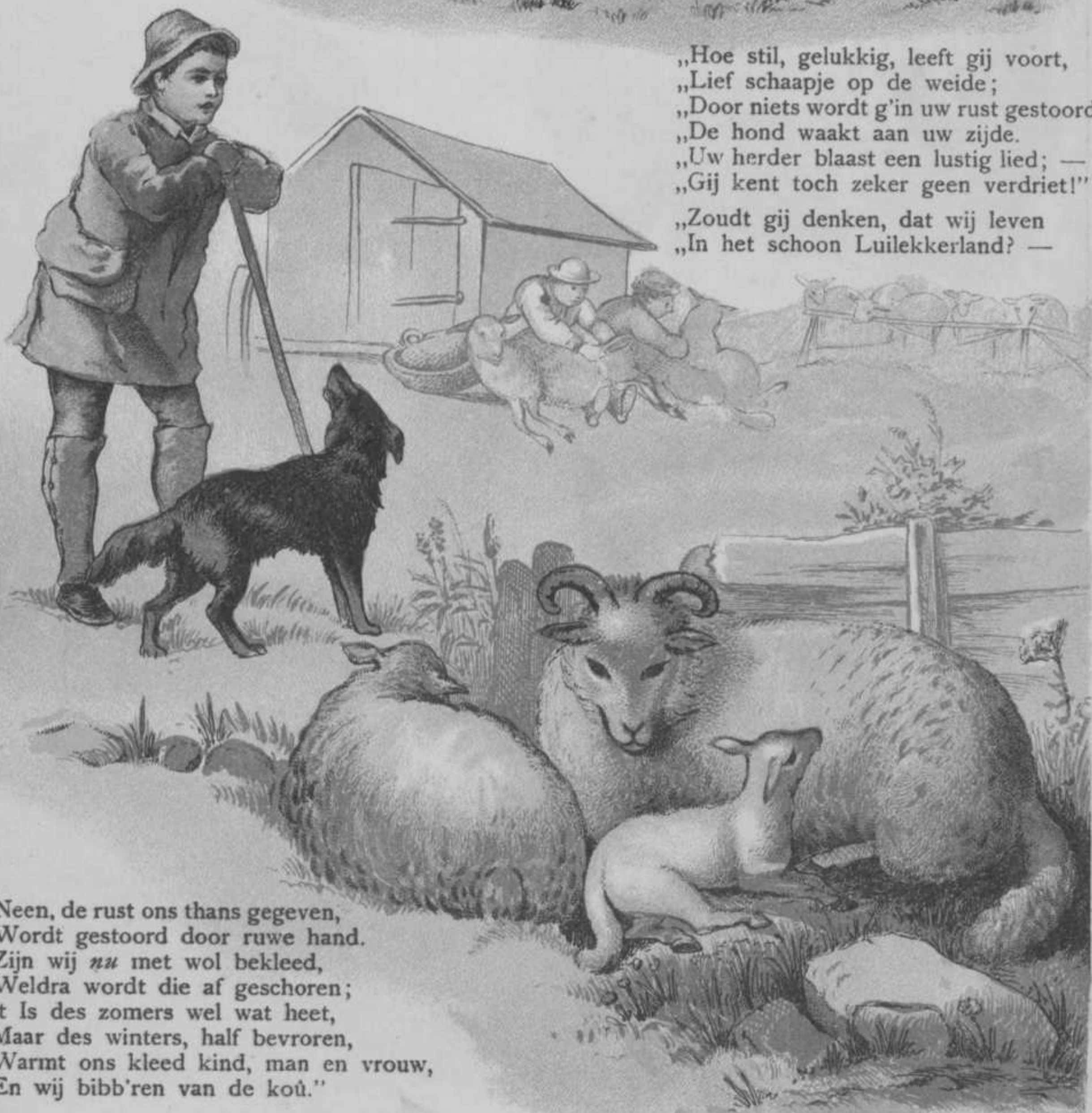
Mijn
Liefste
Boek.

De lieve schapen.

„Hoe stil, gelukkig, leeft gij voort,
„Lief schaapje op de weide;
„Door niets wordt g'in uw rust gestoord,
„De hond waakt aan uw zijde.
„Uw herder blaast een lustig lied; —
„Gij kent toch zeker geen verdriet!”
„Zoudt gij denken, dat wij leven
„In het schoon Luilekkerland? —

„Nee, de rust ons thans gegeven,
„Wordt gestoord door ruwe hand.
„Zijn wij *nu* met wol bekleed,
„Weldra wordt die af geschoren;
„'t Is des zomers wel wat heet,
„Maar des winters, half bevroren,
„Warmt ons klee kind, man en vrouw,
„En wij bibb'ren van de kou.”

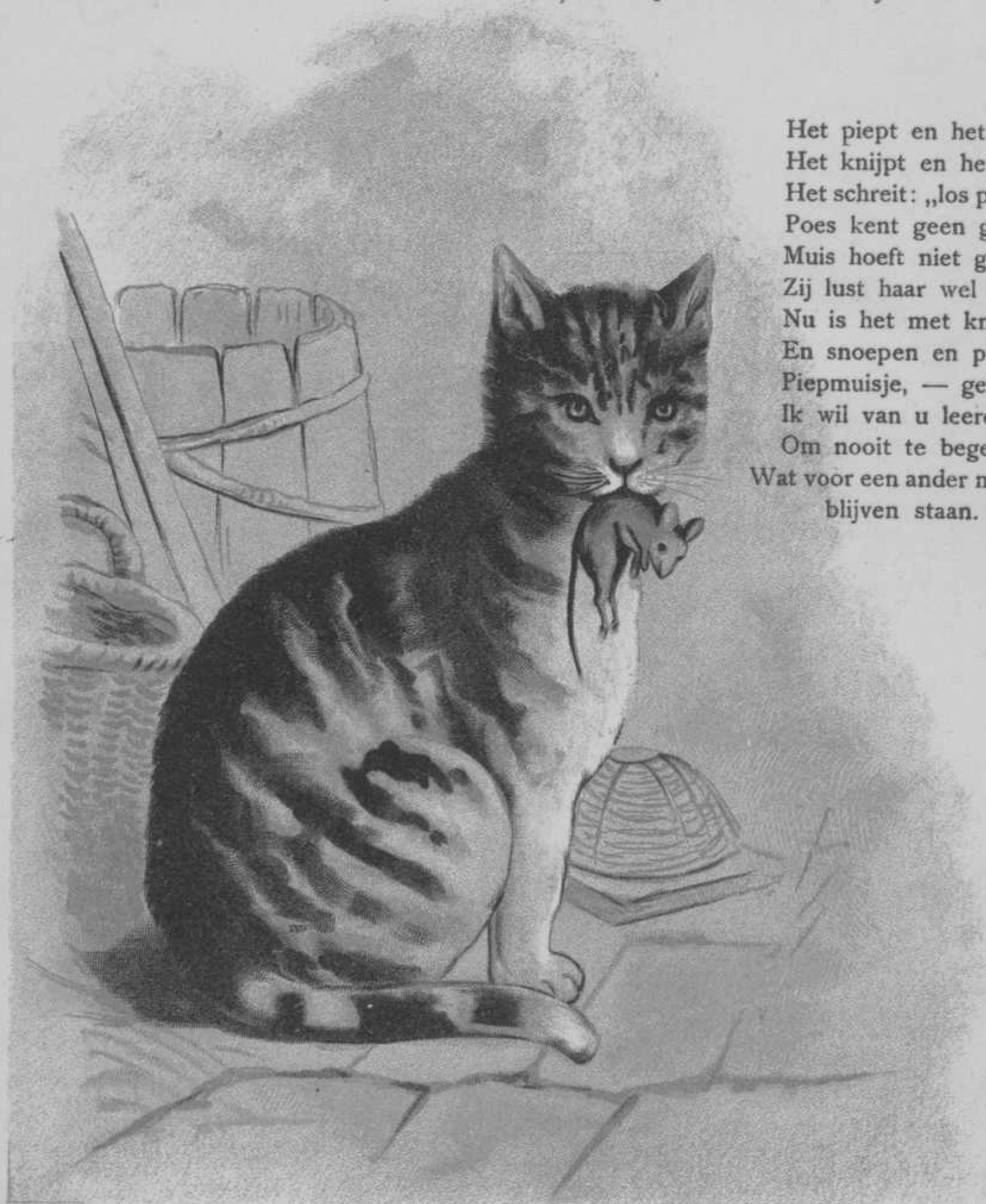

H. Leutemann

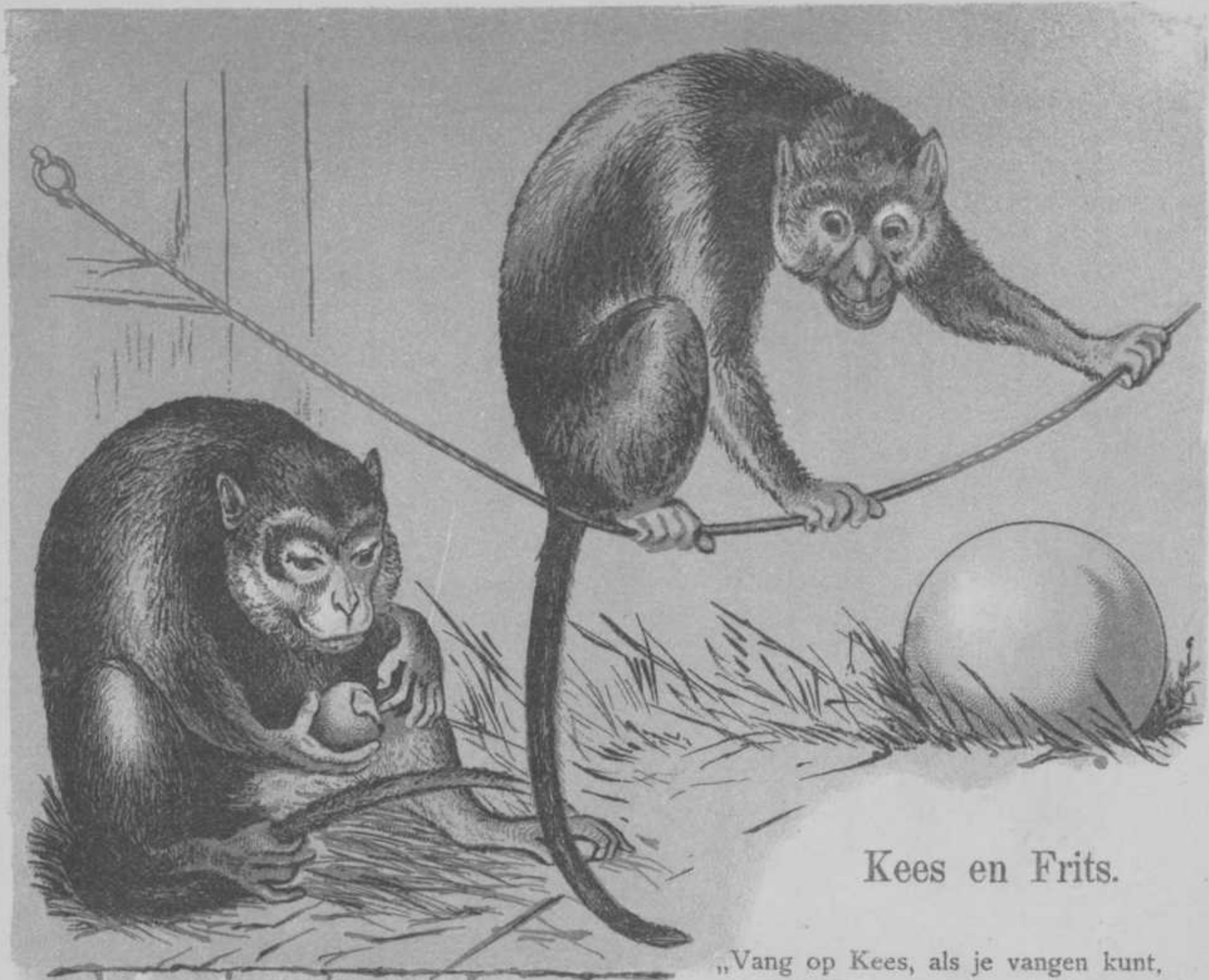
Het piepmuisje.

„Daar heeft men nu een val gezet,
„Om mij darin te vangen;
„Ik ruik het hapje, malsch en vet,
„Tot aas er in gehangen.”
Zoo spreekt het muisje, wijl het lacht:
„Ik weet een beter plekje, —
„Ik wip de keuken in, zeer zacht,
„Want 'k ben een lekkerbekje.

„Daar kan ik smullen van belang,
„En niemand komt mij storen;
„Want schop en schep, en pook en tang,
„Die kunnen mij niet hooren!”
— Maar ach, wat voelt ons muisje daar
Van achter in zijn nekje? —
't Is poes, die muisjesboeman daar,
Die pakt ons lekkerbekje!

Het piept en het krabbelt,
Het knijpt en het knabbelt,
Het schreit: „los poes, au au!”
Poes kent geen genade,
Muis hoeft niet gebraden,
Zij lust haar wel rauw. —
Nu is het met knagen,
En snoepen en plagen, —
Piepmuisje, — gedaan!
Ik wil van u leeren:
Om nooit te begeeren,
Wat voor een ander moet
blijven staan.

Kees en Frits.

„Vang op Kees, als je vangen kunt,
 „Deez' lekk'ren appel; — hij is gegund, —
 „Of lust je liever nooten? —
 „Spring op dan, laat je kunsten zien, —
 „Ik heb er nog een stuk of tien,
 „En nog wel flinke groote.” —
 Nu gooit de wakk're Frits omhoog,
 En Kees, met vaste hand en oog, —
 Laat er niet eentje vallen;

Hij werpt de basten in 't gelaat
 Van Frits, die daar beneden staat, —
 Zoo gaan ze saam' aan 't ballen.
 Maar midden in hun grootste pret,
 Zwaait Frits tot afscheid met zijn pet, —
 De klok had „twee” doen hooren;
 „Dag Kees, tot straks! Nu op een draf
 „Naar school, want anders krijg ik straf,
 „En — — heb een les verloren.”

Het ondeugend bokje.

Dit bokje wil geen koetspaard zijn,
Het dankt voor 't wagentrekken;
Zijn baas, — al is hij nog wat klein, —
Laat toch niet met zich gekken.
Flink haalt hij 't zweepje over bok,
Die koppig slaat aan 't hollen,
En, — g' loof maar niet dat ik het jok, —
Den wagen om laat rollen!
Alleen de wielen sleept hij mée,
En lacht nog onder 't draven:
„Mè mè! daar liggen nu die twee,
„Die mij met 't zweepje gaven!”
— Maar Bello, — die dit grapje ziet, —
Die trouwe vriend van allen; —
Hem smaakt die aardigheid toch niet,
Zijn meester te zien vallen.

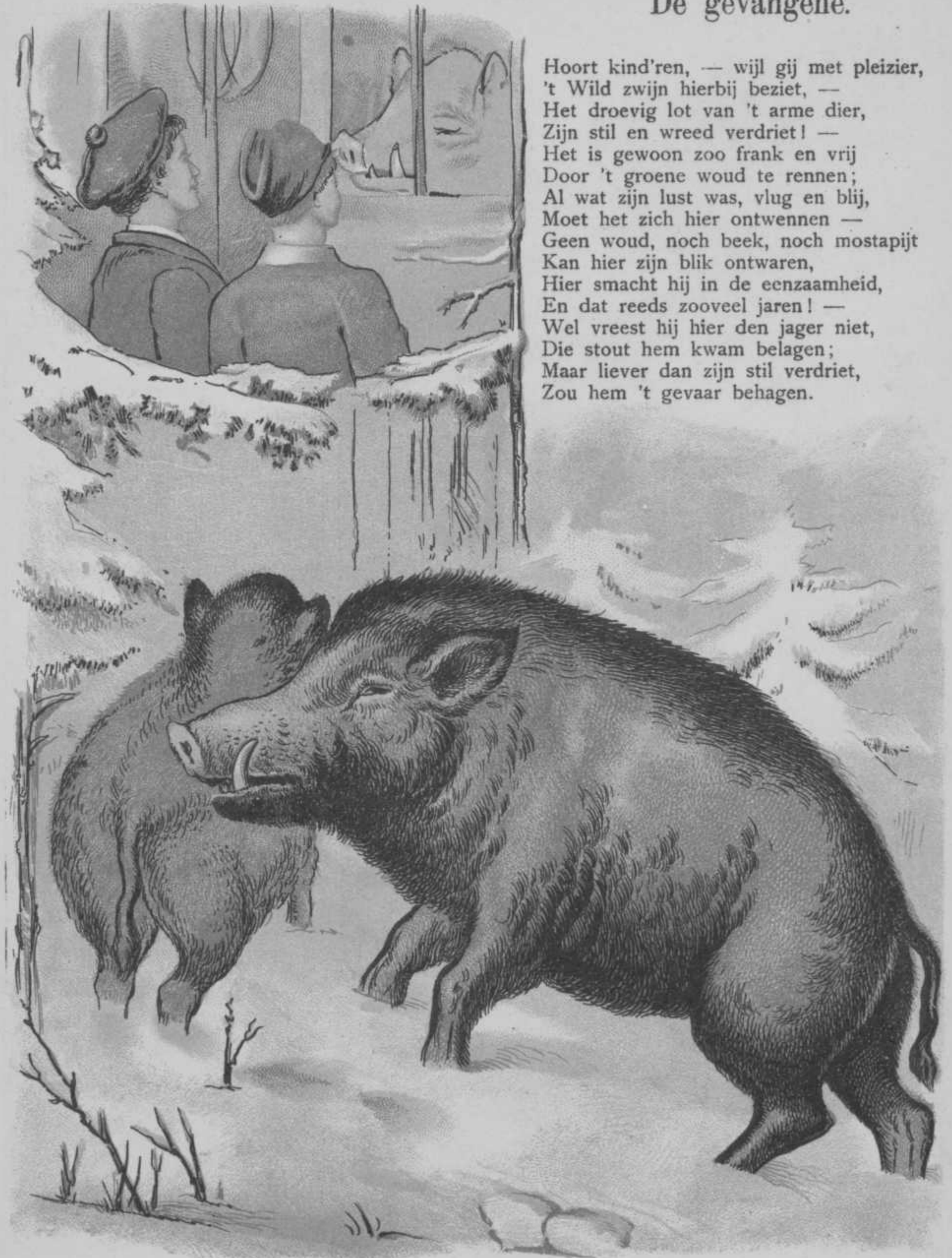
Fluks rent hij Bok-baas
achterna,
En pakt hem in de pooten;
Maar deez', niet bang,
roept: „Vriendje, sta,
Of 'k zal j' een oog uit
stooten!” —
Hierop is Bello niet gesteld;
Keert tot zijn vriendjes
weder,
Zet zich bij hen op
't groene veld,
En waakt voor hen
zeer teeder.

De gevangene.

Hoort kind'ren, — wijl gij met plezier,
't Wild zwijn hierbij beziet, —
Het droevig lot van 't arme dier,
Zijn stil en wreed verdriet! —
Het is gewoon zoo frank en vrij
Door 't groene woud te rennen;
Al wat zijn lust was, vlug en blij,
Moet het zich hier ontwennen —
Geen woud, noch beek, noch mostapijt
Kan hier zijn blik ontwaren,
Hier smacht hij in de eenzaamheid,
En dat reeds zooveel jaren! —
Wel vreest hij hier den jager niet,
Die stout hem kwam belagen;
Maar liever dan zijn stil verdriet,
Zou hem 't gevaar behagen.

De goede ezel.

Wat komt daar voor een grauwtje aan,
Met zakken, vol met meel, belaân?
De last schijnt nog al zwaar te wezen,
En doet de stok voor slaag hem vreezen,
Och drijver, wil hem wat ontzien,
En sla hem toch niet bovendien.

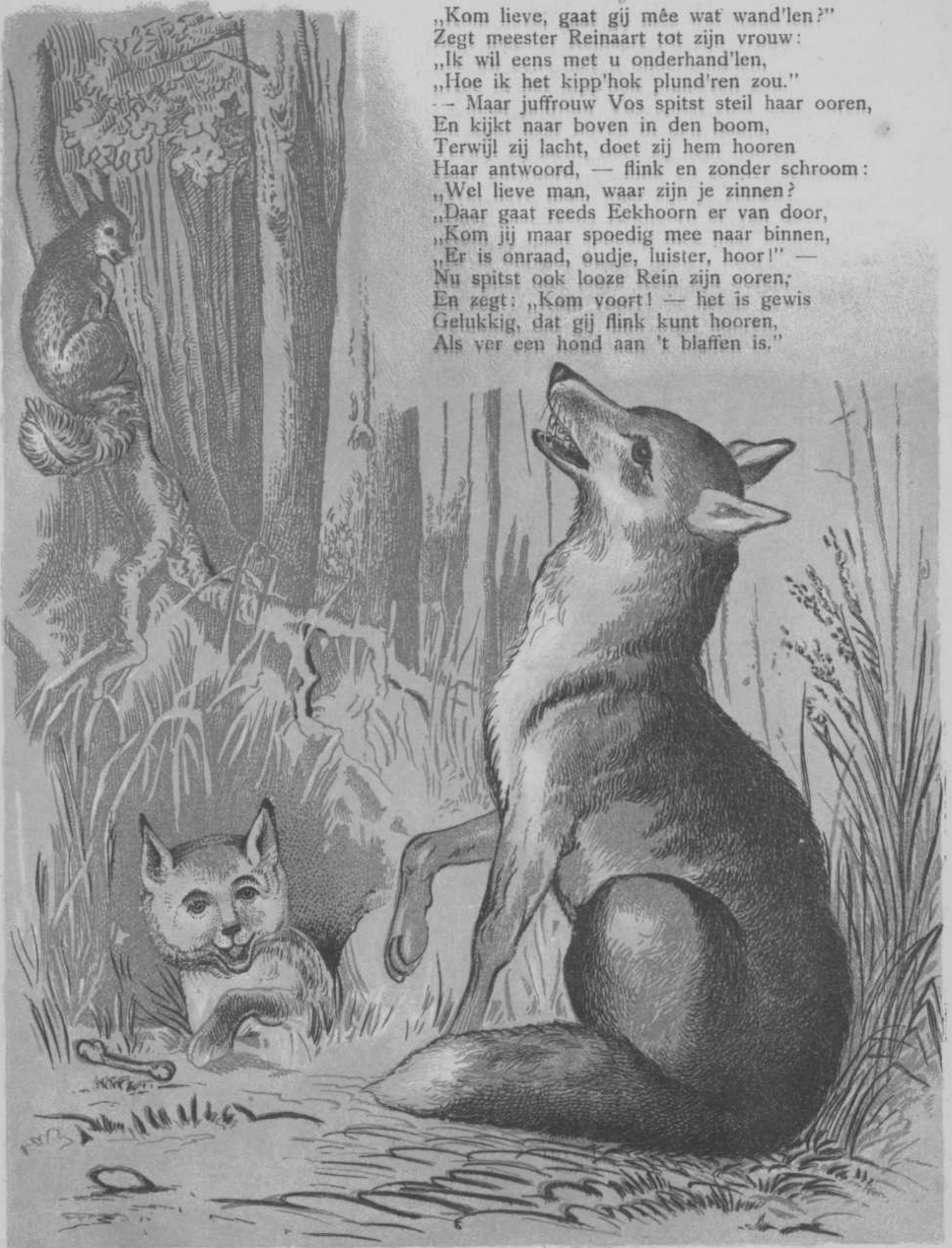
Hier wacht hij op zijn baas gedwee,
En is met sober maal tevreë;

Dit toont ons duid'lijk kleine
Antje, —
Zij voert hem dist'len uit haar
handje.
Een kind, dat dieren gunst be-
wijst,
Is waard, dat men het loont en
prijst.

Reintje de Vos.

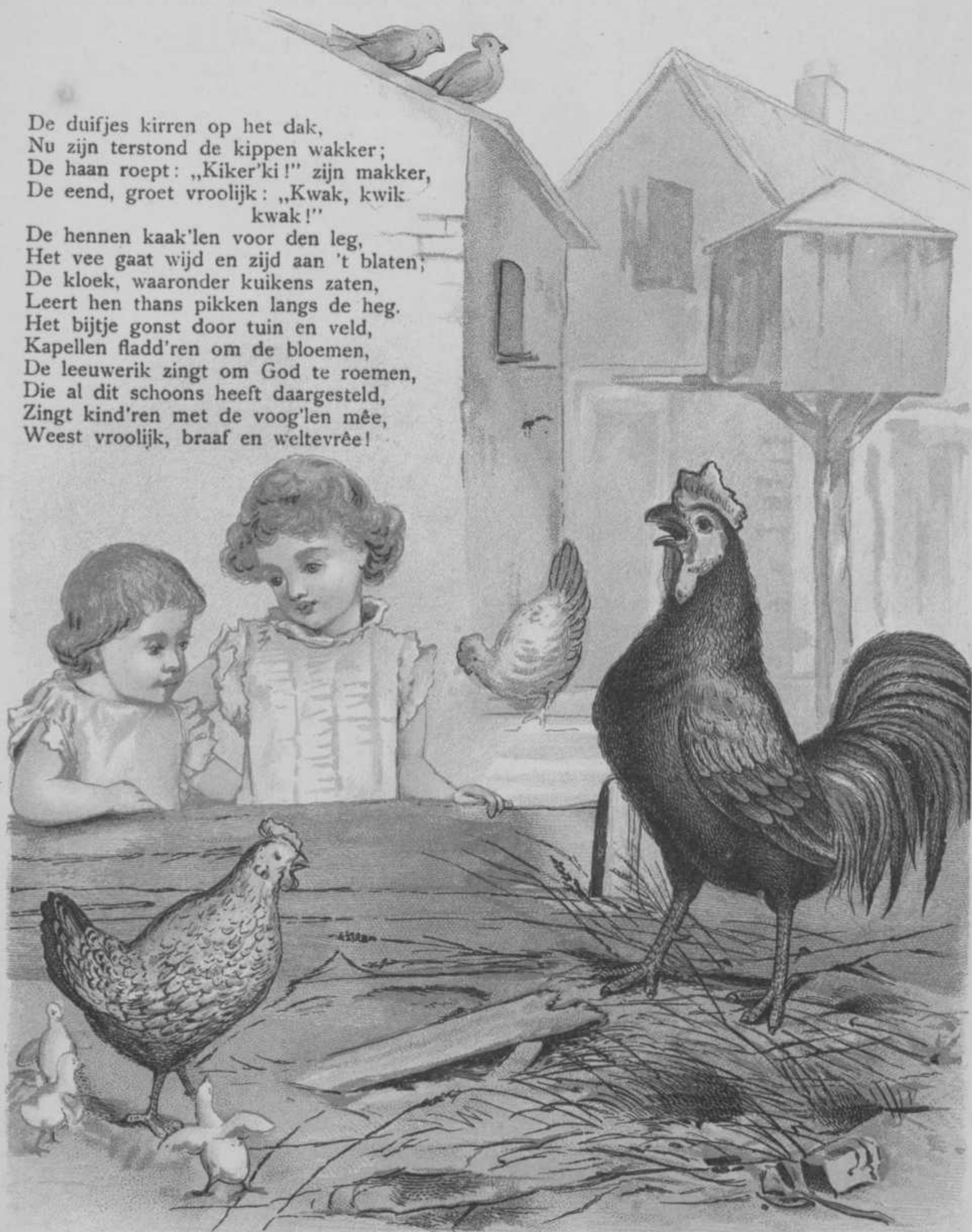
„Kom lieve, gaat gij mée wat wand'len?“
Zegt meester Reinaart tot zijn vrouw:
„Ik wil eens met u onderhand'len,
„Hoe ik het kipp'hok plund'ren zou.“
— Maar juffrouw Vos spitst steil haar ooren,
En kijkt naar boven in den boom,
Terwijl zij lacht, doet zij hem hooren
Haar antwoord, — flink en zonder schroom:
„Wel lieve man, waar zijn je zinnen?
„Daar gaat reeds Eekhoorn er van door,
„Kom jij maar spoedig mee naar binnen,
„Er is onraad, oudje, luister, hoor!“ —
Nu spitst ook looze Rein zijn ooren;
En zegt: „Kom voort! — het is gewis
Gelukkig, dat gij flink kunt hooren,
Als ver een hond aan 't blaffen is.“

Ontwaakt!

De duifjes kirren op het dak,
Nu zijn terstond de kippen wakker;
De haan roept: „Kiker'ki!” zijn makker,
De eend, groet vroolijk: „Kwak, kwik,
kwak!”

De hennen kaak'len voor den leg,
Het vee gaat wijd en zijd aan 't blaten;
De kloek, waaronder kuikens zaten,
Leert hen thans pikken langs de heg.
Het bijtje gonst door tuin en veld,
Kapellen fladd'ren om de bloemen,
De leeuwerik zingt om God te roemen,
Die al dit schoons heeft daargesteld,
Zingt kind'ren met de voog'len mée,
Weest vroolijk, braaf en weltevrée!

De papegaai.

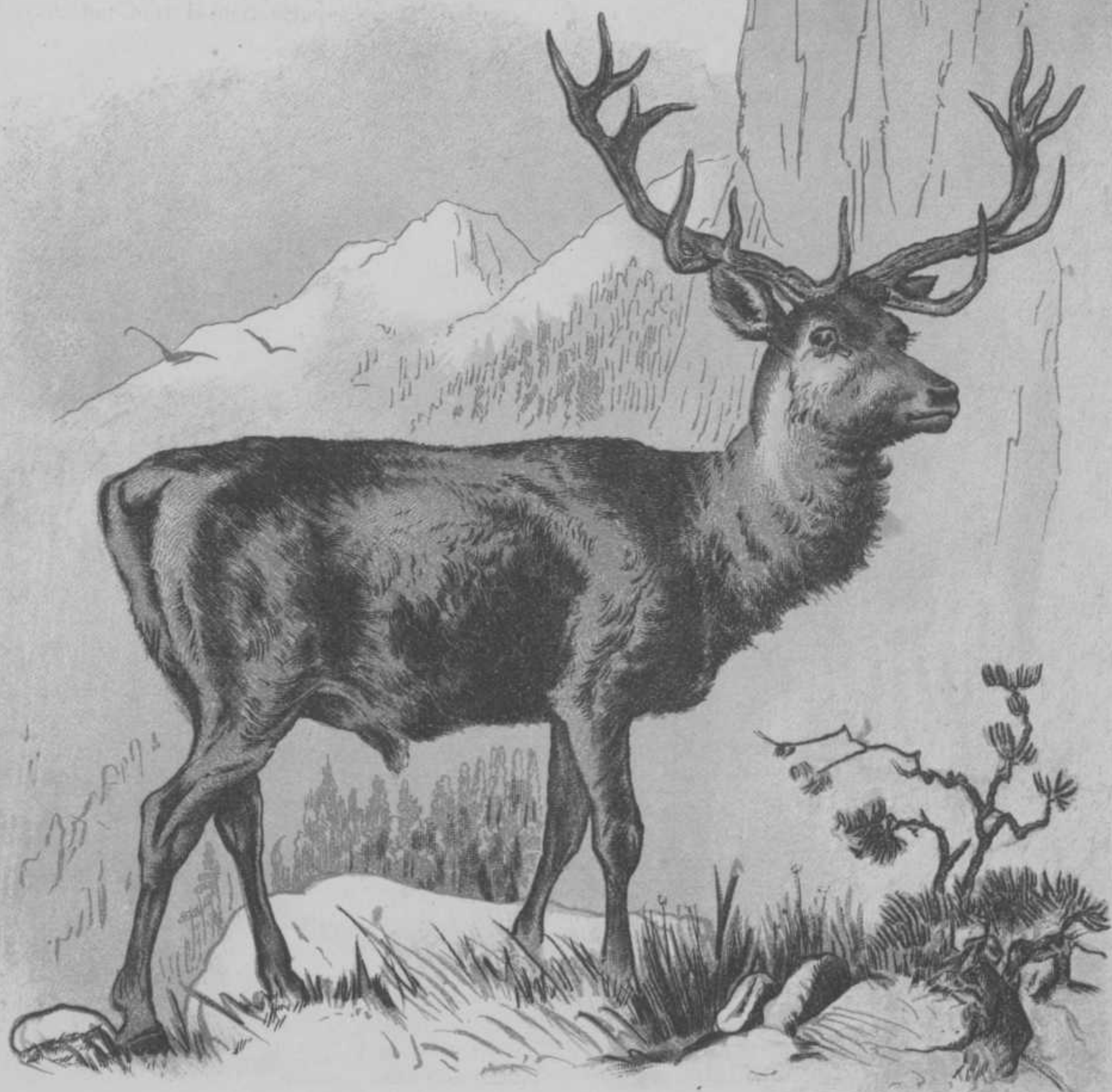

„Tommy, mooie papegaai,
„Waar is toch uw Mama-gaai?
„Is zij ook zoo mooi als gij,
„Groen en geel, en rood daarbij,
„Heeft ze ook zoo'n looze tong,
„Snapt zij ook met oud en jong?”

„Arme Tommy! ver van mij,
„Is mijn gaaike van mijn zij, —
„'k Zou zoo gaarne bij haar wezen,
„Met haar dartlen als voor dezen,
„Daar, waar palmen welig tieren;
„Samen ons fraai nest versieren,
„Ons fraai nest, zoo zacht en fijn,
„Waar drie jongen om ons schrei'n.”

Het Hert.

Luist'rend staat daar het hert bij de rots,
Vluchtend voor 't minste gekraak en geklots;
Door 't dichtst van het woud baant het rennend een weg,
Breekt zich een baan dan door haag en door heg;
Verheft fier den kop, als tot strijden gereed; —
— Jager, wat deed u dit dier toch voor leed?
Waarom vervolgt ge 't bij nacht en bij dag?
Waarom ontlokt u zijn doodstrijd een lach?
— Laat dit vermaak, er is eed'ler genot,
Denk: ook het hert is een schepsel van God.

De Dierentemmer.

Eens beefde vol schrik voor deez' koning
der dieren,
Wat leeft en wat rooft in de dorre woestijn,
Maar hier in deez' kooi kan hij woeden
noch tieren,
Daar hij gevangen geen Vorst meer kan zijn.
Eén blik van den zwarte, één greep van
diens handen
Doet 'm huid'ren en sidd'ren van menschen
omringd.
Vaak droomt hij al slapend van moed en
van strijden,
Heft op zich dan fier, als een vorst op
zijn troon;
Dan brult hij om vrijheid, om 't eind van
zijn lijden,
Om 't leven van vroeger, zoo vrij en zo
schoon.

De bloodaards.

Het schijnt als of deze twee baasjes, —
Ik geloof het zijn een paar haasjes, —
„Verstoppertje” spelen in 't graan;
Wijl d' een zich verschuilt in het koren,
Pakt d' ander hem fluks bij de ooren
En doet op zijn pootjes hem staan.

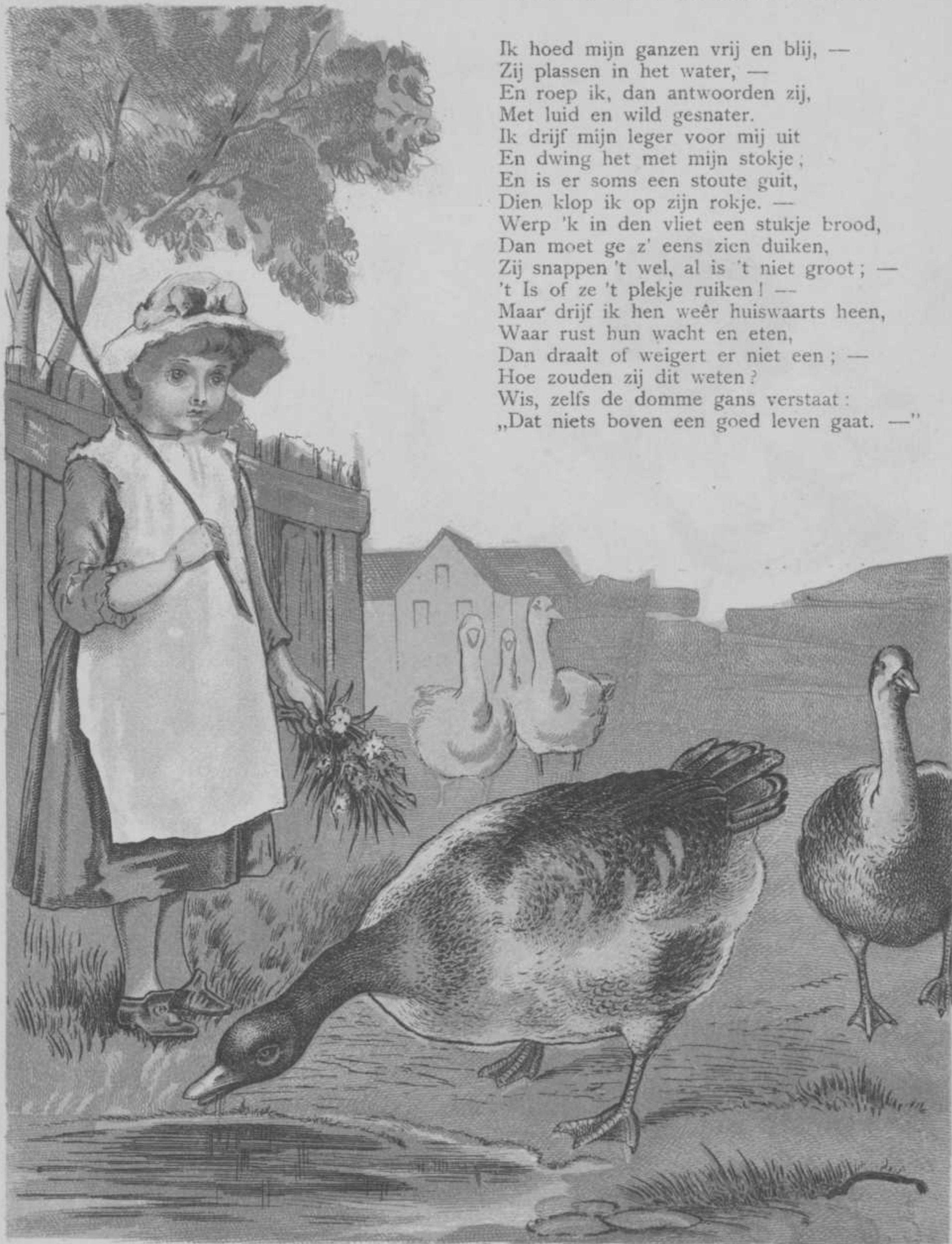
Maar 't haasje daarboven dat speelt
toch zoo niet,
Het vlucht als bezeten voor wat het
daar ziet!

Iets schrikk'lijks? — Iets vrees'lijks?
— Neen vriendjes, — in draf
Vliedt het, bang voor een vogelver-
schrikker. Hoe laf!

De kleine Ganzenhoedster.

Ik hoed mijn ganzen vrij en blij, —
Zij plassen in het water, —
En roep ik, dan antwoorden zij,
Met luid en wild gesnater.
Ik drijf mijn leger voor mij uit
En dwing het met mijn stokje;
En is er soms een stoute gait,
Dien klop ik op zijn rokje. —
Werp 'k in den vliet een stukje brood,
Dan moet ge z' eens zien duiken,
Zij snappen 't wel, al is 't niet groot; —
't Is of ze 't plekje ruiken! —
Maar drijf ik hen weër huiswaarts heen,
Waar rust hun wacht en eten,
Dan draalt of weigert er niet een; —
Hoe zouden zij dit weten?
Wis, zelfs de domme gans verstaat:
„Dat niets boven een goed leven gaat. —”

De snoeper.

Om 't bijendorpje, stil in rust,
Sluipt zacht een bruine dief ;
En daar hij zeer graag honig lust,
Lekt hij de korf zeer lief.
Maar ach, daar gonst het : som,
som, som,
Om den bruinen snoeper henen,
En of hij weert met : brom, brom,
brom,
Zit vol van kop tot teenen. —
Zij steken hem : som, som, som,
som,
't Is niet om uit te houden ;
Hij wentelt zich wel om en om ; —
Wat hem die tocht berouwde ! —
Nu zet hij 't op een loopen, maar
Men laat hem niet vertrekken,
Voor dat de boeren, flink en klaar,
Hem leeren honig lekken !
O Bruintje-Snoep, wat was je dom,
Te likken aan die korven !
Kom nu maar nimmer hier weërom,
Je hebt het glad bedorven.

De goede Koe.

Daar staat ze op stal, die goede koe,
En kauwt zoo kalm, en bromt: moe,
moe!

Bij 't melken zit Liesje zeer aardig te
kijken,

En denkt hoe zoo'n koe vader kan
verrijken,

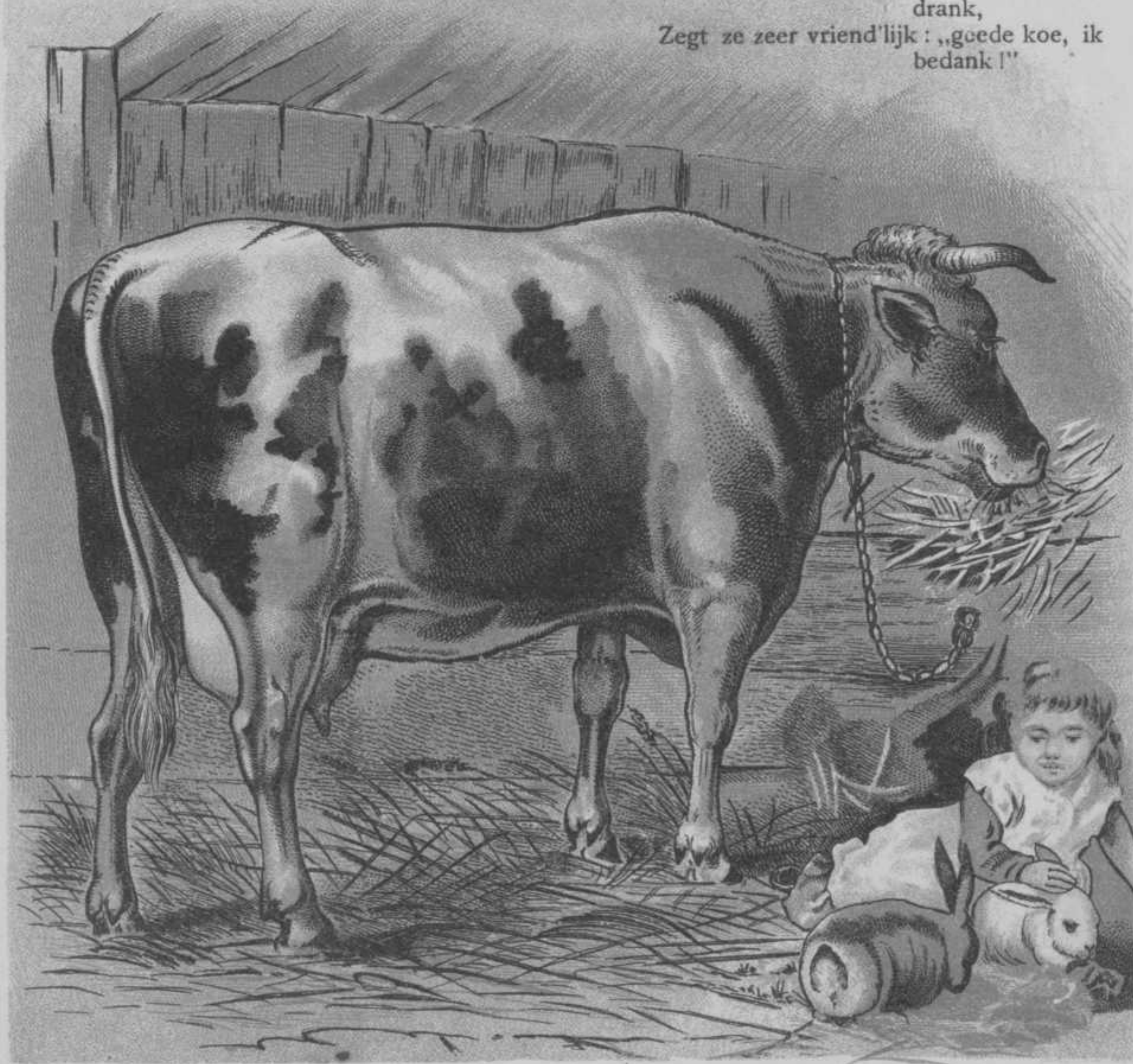
Hoe stroomt uit die uier de melk zoo wit,
Zij vat het maar niet, waar zoo 'n em-
mer vol zit!

Liesje, die nooit Va of Moe heeft be-
droefd,

Krijgt nu een napje van 't vocht, dat
ze proeft;

En na het gebruik van dien heerlijken
drank,

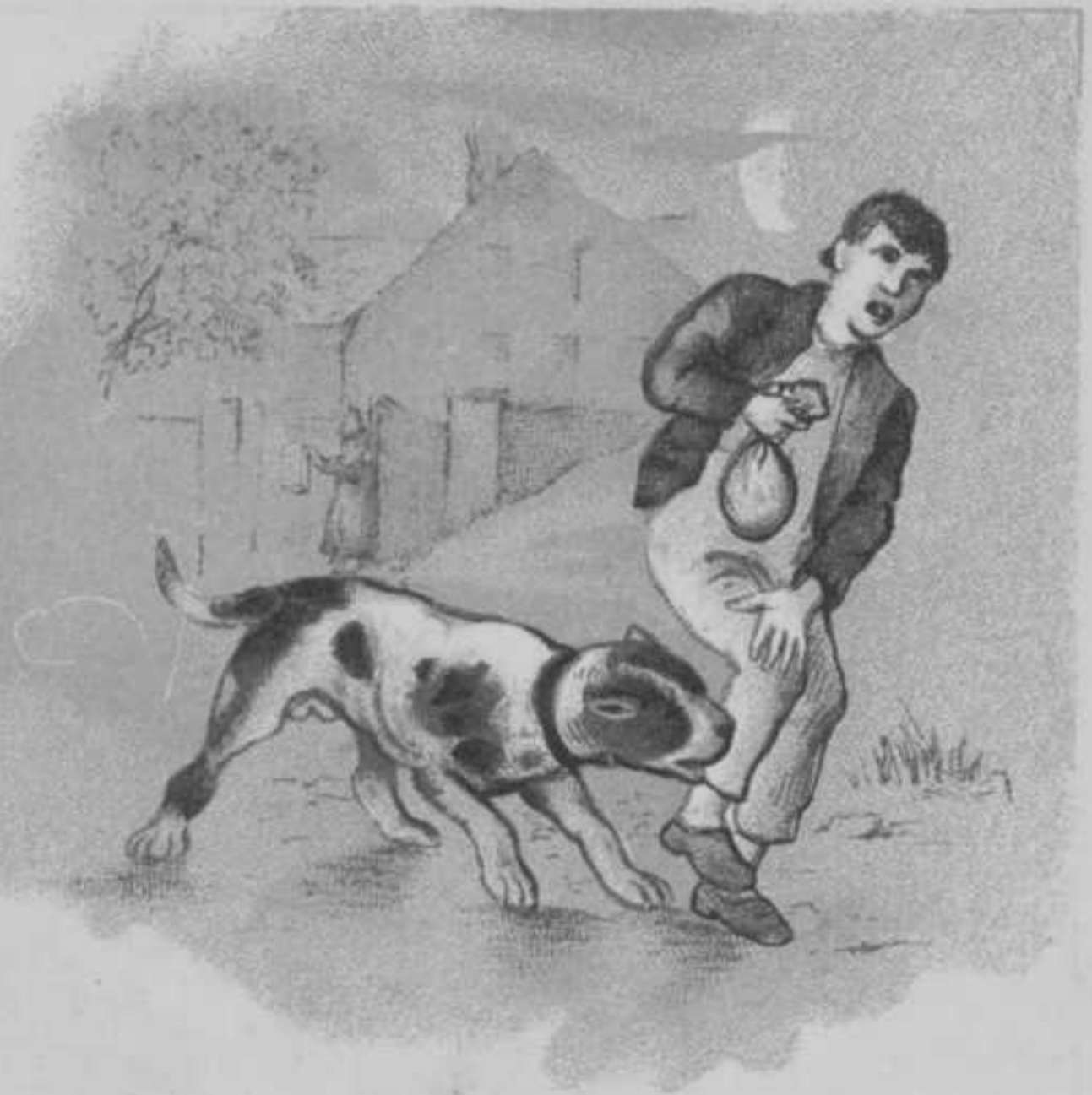
Zegt ze zeer vriend'lijk: „goede koe, ik
bedank!”

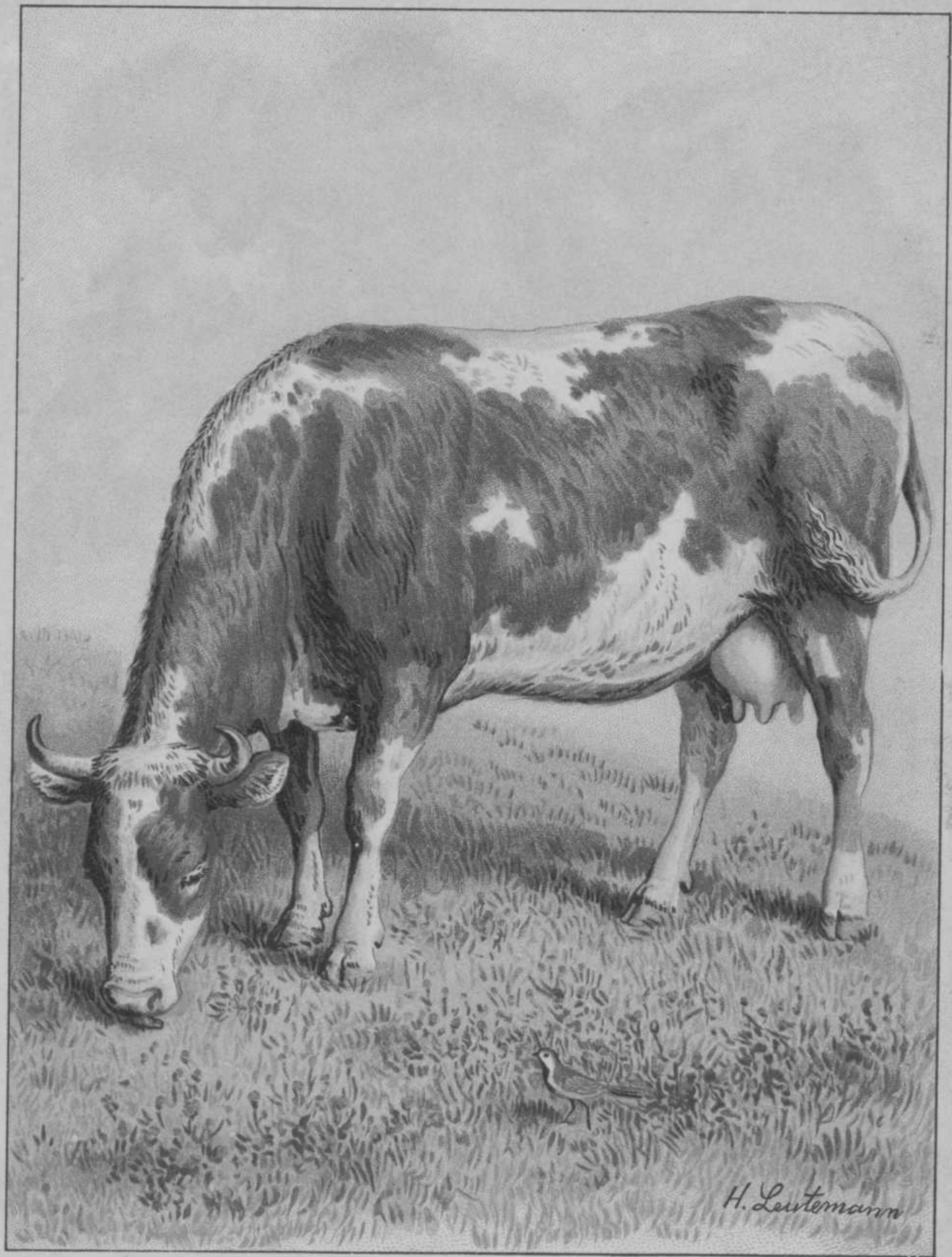

De stoute honden.

Hector, waarom doet gij mij zoo'n verdriet
Dat gij geen haasje in 't leven wilt laten?
Hoe kunt ge toch een lief beestje zoo haten,
Dat jou immers met vrede steeds liet?
Hebt ge 't gevangen, dan is het gedaan,
Dan kan het haasje geen koolblad meer eten,
— Neen, ik ben boos, en had ik het geweten,
Ik had er deez' ondeugd wel uit laten slaan.
Hector, wat hoor ik daar ginds voor geschrei?
Och, daar heeft wachthond ons Jantje gebeten;
Was 'k maar wat grooter, ik zou het wel weten:
Gij krijgt met mijn springtouw, geloof dit
maar vrij!

21

